

та рота, която азъ врѣменно командувахъ, а слѣдъ мойто връщане отъ Руссия и подиръ войната, ний пакъ бѣхме въ една дружина, той командуващия дружина, азъ командиръ на 7-а рота. Прѣзъ туй дълго другаруване, не сме имали никога помежду си нѣкакво недоразумение и, гледайки до колко бѣ той работливъ, изпълнителенъ, съ отлично знание на работата и честенъ офицеръ, азъ го уважавахъ и още повече за боевитѣ му качества, които той показва въ врѣме на войната и за които съответствено бѣ награденъ съ орденъ „за храбрость“; уважавахъ го също и другитѣ офицери отъ полка.

Още тогава се виждаше, че за да убѣдятъ този добръ офицеръ и да го впримчатъ въ прѣстѣпния заговоръ, заговорщицитѣ сж употребили неимовѣрни усилия и хитрости, на които сѣки не е способенъ, но, за съжаление, бѣхъ го убѣдили. Обаче, по нѣкой признаци бѣ видно, че този офицеръ, началникъ и другаръ, е подложенъ на страшна борба съ самия себѣ и азъ до нѣгдѣ обнадежденъ, че дългътъ и клетвата ще надвижатъ въ душата му, отидохъ си да вечерамъ до нѣгдѣ спокоенъ. Стратната и прѣстѣпна замисль, която се възлагаше на нашия полкъ да изпълни, не ме оставяше ни на минутка; бѣдѣщото ми се рисуваше съ най-черни краски съ ужаситѣ на междуособицитѣ, гонения, разстрѣлвания, сълзи, трауръ и всички други злини, които може да послѣдватъ отъ това. Помислихъ, какво може да се направи, за да се усуети този заговоръ незабѣлѣзано безъ кръвопролития.

Слѣдъ вечерата, нѣколцина доста дълго се разхождахме по шосето, а именно: азъ, поручикъ Марковъ, поручикъ Голѣминовъ, поручикъ Астар-